

13η Πανορθόδοξη Συνάντηση Νεολαίας στη Βιέννη

[Οικουμενικό Πατριαρχείο](#) / [Μητροπόλεις Οικουμενικού Θρόνου](#)

Στη Βιέννη πραγματοποιήθηκε το Σάββατο, 10 Οκτωβρίου 2026, 13η Πανορθόδοξη Συνάντηση Νεολαίας στην Αυστρία, με θέμα «Τα Μυστήρια - ο δρόμος μας προς τον αγιασμό». Τη Συνάντηση, ύστερα από πρόσκληση του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Αυστρίας και Εξάρχου Ουγγαρίας κ. Αρσενίου, Προέδρου της Ορθοδόξου Επισκοπικής Συνελεύσεως Αυστρίας, διοργάνωσε η Ορθόδοξη Σχολική Υπηρεσία με τους Επιθεωρητές του μαθήματος των Ορθοδόξων Θρησκευτικών Αρχιμανδρίτη Ηλία Παπαδόπουλο και Branislav Djukarić, τον Πρωτοπρεσβύτερο Emanuel Nutu, επικεφαλής της οργανωτικής επιτροπής εθελοντών, και τους καθηγητές του μαθήματος των Ορθοδόξων Θρησκευτικών.

Η ημέρα ξεκίνησε με τη Θεία Λειτουργία, την οποία τέλεσαν κληρικοί της Ορθοδόξου Εκκλησίας στην Αυστρία στον Ιερό Ναό επί της Kaiserstraße.

Στο κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος τόνισε ότι «ο αγιασμός δεν είναι φυγή από τη ζωή. Σημαίνει να ζούμε τη ζωή με τον Χριστό». Αναφερόμενος στα Μυστήρια του Βαπτίσματος, της Εξομολογήσεως, της Θείας Ευχαριστίας και του Γάμου, υπενθύμισε στους νέους ότι η αξία τους δεν εξαρτάται από την επιτυχία, ότι «δεν είμαστε τα λάθη μας» και ότι «ο Χριστός δεν περιμένει να γίνουμε πρώτα τέλειοι για να Τον πλησιάσουμε».

Στη συνέχεια οι νέοι μετέβησαν στο Εκπαιδευτικό Κέντρο «Mater Salvatoris», όπου μετά το κοινό γεύμα συμμετείχαν, ανάλογα με την ηλικία τους, σε ομάδες εργασίας με θέματα: «Το Βάπτισμα – τρία Μυστήρια σε μία Ακολουθία», «Μυστήρια γεμάτα μυστήριο», «Το Μυστήριο του Γάμου – μαζί στον δρόμο προς τη Βασιλεία του Θεού», «Εξομολόγηση και μετάνοια – ο δρόμος της επιστροφής στον Θεό», «Βαθυστόχαστα σύμβολα και το Μυστήριο του Γάμου» και «Νικόλαος Καβάσιλας: Ιερά Μυστήρια και εν Χριστώ ζωή. Προκλήσεις για το σήμερα», ενώ για όλες τις ηλικίες λειτούργησε και δημιουργικό εργαστήριο. Μεταξύ των εισηγητών ήταν ο Πρωτοπρεσβύτερος Ιον Moga από το Πανεπιστήμιο της Βιέννης και ο Πρωτοπρεσβύτερος Δρ. Νικόλαος Rappert, Διευθυντής της Πανεπιστημιακής Βιβλιοθήκης. Η ημέρα ολοκληρώθηκε με μουσική, τραγούδι, χορό και αθλητικές δραστηριότητες, που έδωσαν στους νέους την ευκαιρία να γνωριστούν και να περάσουν δημιουργικά χρόνο μαζί.

Αναλυτικά το κήρυγμα του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Αυστρίας κ. Αρσενίου στη 13η Πανορθόδοξη Συνάντηση Νεολαίας στη Βιέννη:

«Αγαπητά παιδιά, αδελφοί και αδελφές,

είναι μεγάλη χαρά που βρισκόμαστε σήμερα όλοι εδώ μαζί. Η συνάντησή μας μάς δίνει την ευκαιρία να σταθούμε για λίγο και να σκεφθούμε κάτι που μας αφορά όλους: Πού οδηγεί η ζωή μας; Τι μπορεί πραγματικά να γεμίσει την καρδιά του ανθρώπου;

Ζούμε σε έναν κόσμο που αλλάζει πολύ γρήγορα. Η γνώση, η επικοινωνία και η τεχνολογία μάς ανοίγουν συνεχώς νέες δυνατότητες. Πολλά από αυτά μπορούν να είναι ευλογία. Ταυτόχρονα, η καθημερινότητά μας είναι γεμάτη από πολλές φωνές, εικόνες και προσδοκίες. Μας λένε τι πρέπει να έχουμε, πώς πρέπει να φαινόμαστε και πόσο επιτυχημένοι πρέπει να είμαστε για να είμαστε ευτυχισμένοι. Και τότε μπορεί να συμβεί κάτι παράξενο: επικοινωνούμε συνεχώς και όμως δυσκολευόμαστε να συναντήσουμε πραγματικά ο ένας τον άλλον. Γνωρίζουμε πολλά και όμως μερικές φορές γνωρίζουμε ελάχιστα τον εαυτό μας. Έχουμε

πολλές επιλογές και όμως δεν ξέρουμε ποιον δρόμο να ακολουθήσουμε.

Η Εκκλησία μάς καλεί να ζούμε μέσα σε αυτόν τον σύγχρονο κόσμο χωρίς να χάνουμε την καρδιά μας, χωρίς να φοβόμαστε και χωρίς να αποσυρόμαστε από αυτόν. Να δημιουργούμε, να αγαπούμε, να προοδεύουμε και να ονειρευόμαστε, κρατώντας όμως ένα σταθερό σημείο αναφοράς: τον Χριστό.

Και ακριβώς εδώ συναντούμε το θέμα μας: «Τα Μυστήρια – ο δρόμος μας προς τον αγιασμό». Αγιασμός δεν σημαίνει φυγή από την πραγματική ζωή. Σημαίνει να δώσουμε χώρο στη χάρη του Θεού, ώστε να φωτίσει και να μεταμορφώσει τη ζωή μας. Ας εισέλθει ο Χριστός στις χαρές και στις δυσκολίες μας, στις σχέσεις, στις αποφάσεις και στις ελπίδες μας. Ο αγιασμός δεν είναι φυγή από τη ζωή. Σημαίνει να ζούμε τη ζωή με τον Χριστό. Γι' αυτό η πνευματική μας ζωή δεν περιορίζεται στη Θεία Λειτουργία στον ναό, αλλά εκτείνεται και στην καθημερινότητά μας, στο σπίτι, στο σχολείο, στη δουλειά και στις σχέσεις μας, και φωτίζει έτσι ολόκληρη τη ζωή μας.

Σημαντικό μέρος αυτής της ζωής είναι η ελευθερία. Η ανάγκη για αναγνώριση, επιτυχία, χρήματα ή η γνώμη των άλλων μπορούν να αρχίσουν να καθορίζουν τη ζωή μας. Γι' αυτό αξίζει να ρωτήσουμε: Με κάνει πραγματικά ελεύθερο αυτό που κάνω; Με βοηθά να αγαπώ; Με φέρνει πιο κοντά στον Θεό και στους ανθρώπους; Ακριβώς εδώ συναντούμε τα Μυστήρια ως δωρεές ζωής και ελευθερίας.

Στο Βάπτισμα λαμβάνουμε μια βαθιά απάντηση στο ερώτημα «Ποιος είμαι;». Ο κόσμος μάς ρωτά: Τι θα πετύχεις; Τι θα αποκτήσεις; Πώς σε βλέπουν οι άλλοι; Η Εκκλησία μάς θυμίζει κάτι βαθύτερο: είμαστε εικόνες του Θεού, μοναδικά πρόσωπα που ο Θεός γνωρίζει και αγαπά. Η αξία μας δεν μεγαλώνει όταν πετυχαίνουμε και δεν χάνεται όταν αποτυγχάνουμε. Και πάνω απ' όλα: δεν είμαστε τα λάθη μας. Όλοι κάνουμε λάθη. Όλοι ζούμε στιγμές αδυναμίας, αλλά δεν είμαστε γι' αυτό λάθη ή αποτυχημένοι. Η Εκκλησία μάς λέει ότι, παρά τις πτώσεις μας, υπάρχει πάντοτε η μετάνοια διά της χάριτος του Θεού, δηλαδή ένας δρόμος επιστροφής και η δυνατότητα μιας νέας αρχής. Ο Χριστός δεν λέει στον άνθρωπο που έπεσε: «Κρύψου». Του λέει: «Έλα».

Γι' αυτό και η Εξομολόγηση δεν είναι τόπος φόβου ή καταδίκης. Είναι τόπος αλήθειας, θεραπείας και επιστροφής. Εκεί μπορούμε να σταθούμε ενώπιον του Θεού όπως πραγματικά είμαστε. Η εποχή μας μάς μαθαίνει συχνά να προσέχουμε πολύ την εξωτερική μας εικόνα, η Εκκλησία όμως μάς καλεί να φροντίζουμε ακόμη περισσότερο την καρδιά μας. Πνευματική ζωή σημαίνει ότι, όταν πέσουμε, ξέρουμε προς ποια κατεύθυνση να σηκωθούμε ξανά.

Αυτό μας οδηγεί στο κέντρο της ζωής της Εκκλησίας: στη Θεία Ευχαριστία. Εκεί κατανοούμε ότι ο Χριστιανισμός είναι κοινωνία με τον Χριστό. Ο ίδιος ο Χριστός προσφέρεται σε εμάς, για να γίνει τροφή μας και ζωή μας. Γινόμαστε ένα σώμα. Γινόμαστε Εκκλησία.

Αυτό έχει ιδιαίτερη σημασία σε μια πανορθόδοξη συνάντηση. Ερχόμαστε από διαφορετικές χώρες, μιλούμε διαφορετικές γλώσσες και έχουμε διαμορφωθεί μέσα σε διαφορετικές παραδόσεις. Όλα αυτά είναι πλούτος. Κάτι όμως πολύ βαθύτερο μάς ενώνει: ο ίδιος Χριστός, η ίδια πίστη, η ίδια Ευχαριστία.

Σε έναν κόσμο όπου οι άνθρωποι εύκολα χωρίζονται μεταξύ τους, η Εκκλησία καλείται να είναι τόπος κοινωνίας, διότι ο άνθρωπος που στέκεται απέναντί μας είναι πάντοτε μεγαλύτερος από τη διαφωνία μας μαζί του. Η Ορθοδοξία μάς δόθηκε για να ενωθούμε με τον Χριστό και να μάθουμε να αγαπούμε όλο και περισσότερο τους ανθρώπους, και όχι για να αισθανόμαστε ανώτεροι από τους άλλους.

Γι' αυτό η Θεία Ευχαριστία, στην οποία ζητήσαμε από τον Θεό συγχώρηση και λάβαμε τον Χριστό, δεν τελειώνει με το τέλος της Θείας Λειτουργίας. Η μυστηριακή ζωή καλείται να γίνει ο καθημερινός μας τρόπος ζωής, στον οποίο συγχωρούμε και εμείς και δεν μένουμε αδιάφοροι απέναντι στον άνθρωπο που υποφέρει δίπλα μας. Αυτό φαίνεται ιδιαίτερα στις σχέσεις μας. Η αληθινή αγάπη αρχίζει να ωριμάζει όταν ρωτώ τον εαυτό μου: Θέλω πραγματικά το καλό του άλλου; Σέβομαι την ελευθερία και την αξιοπρέπειά του; Ο άλλος άνθρωπος δεν υπάρχει για να ικανοποιεί τις ανάγκες μας· είναι εικόνα του Θεού. Γι' αυτό και το Μυστήριο του Γάμου είναι δρόμος αγιασμού. Ο άνθρωπος μαθαίνει σιγά σιγά να περνά από το «θέλω να με αγαπάς» στο «θέλω να μάθω να αγαπώ». Αγιασμός στην καθημερινότητά μας σημαίνει, λοιπόν, ότι το κλειστό μας «εγώ» μικραίνει σιγά σιγά και μέσα μας ανοίγει περισσότερος χώρος για τον Θεό και για τον άλλον άνθρωπο. Και αυτό γίνεται στα μικρά: σε μια σύντομη προσευχή, σε ένα «συγχώρεσέ με», σε μια πράξη αγάπης, στον χρόνο που διαθέτουμε σε έναν μοναχικό άνθρωπο, σε μια ειλικρινή εξομολόγηση και στη συνειδητή συμμετοχή στη Θεία Λειτουργία. Και ίσως αυτό είναι το σημαντικότερο που μπορούμε να πάρουμε μαζί μας σήμερα: ο Χριστός δεν περιμένει να γίνουμε πρώτα τέλειοι για να Τον πλησιάσουμε. Τον πλησιάζουμε ακριβώς επειδή Τον χρειαζόμαστε.

Ο δρόμος προς τον αγιασμό, λοιπόν, δεν βρίσκεται κάπου μακριά. Περνά μέσα από την καθημερινότητά μας: από τον τρόπο που μιλούμε ο ένας στον άλλον, που φερόμαστε στους άλλους, που συγχωρούμε και που ξεκινούμε από την αρχή μετά από ένα λάθος. Αυτό είναι ένα μεγάλο πνευματικό έργο για όλους μας: να ζούμε

μέσα στον σύγχρονο κόσμο χωρίς να επιτρέπουμε στον κόσμο να μας πάρει την καρδιά. Να προσδεύουμε χωρίς να κάνουμε την επιτυχία θεό μας. Να αγαπούμε χωρίς να χρησιμοποιούμε τους άλλους. Να ζούμε την Ορθοδοξία όχι μόνο ως παράδοση που παραλάβαμε, αλλά ως ζωντανή σχέση με τον Χριστό.

Και πάνω απ' όλα: δεν βαδίζουμε μόνοι τον δρόμο μας. Ο Θεός δεν παρατηρεί τη ζωή μας από μακριά. Εισέρχεται στη ζωή μας, μας συναντά εκεί όπου βρισκόμαστε και βαδίζει μαζί μας. Δεν χρειάζεται να γνωρίζουμε από σήμερα ολόκληρο τον δρόμο της ζωής μας. Αρκεί να εμπιστευθούμε τον Θεό και να κάνουμε μαζί Του κάθε φορά το επόμενο βήμα.

Αυτός είναι ο δρόμος των Μυστηρίων: όχι δρόμος έξω από τη ζωή, αλλά ο Χριστός μέσα στη ζωή μας· στις χαρές και στις δυσκολίες μας, στις σχέσεις και στις αποφάσεις μας, στις πτώσεις μας και στα νέα μας ξεκινήματα.

Αυτός είναι ο δρόμος προς τον αγιασμό. Αμήν.»

